

ANKA

Kültür-Edebiyat Dergisi

Biz artık şarkı dinlemek değil, şarkı söylemek istiyoruz.

**Darüşşafaka İiselerarası
12. "Hişt. Hişt. Genç Sait Faik"
öykü yarışmasında
kitaba girmeye hak kazandık.**

ANKA

Kültür-Edebiyat Dergisi

İbrahim Halil KAVSARA
Arif Nihat Asya Anadolu Lisesi Okul Müdürü

Anka dergisinin 2016-2017 eğitim-öğretim yılı birinci dönem etkinlikleri ve okulumuzun yazar çizerlerinin ortaya koyduğu eserleri sizinle paylaşmaktan mutluluk ve heyecan duyuyorum. İlk sayısı basılı olarak yapılan dergimiz daha çok kitleye ulaşmak ve imkanları daha etkili kullanmak amacıyla e-dergi şekline dönüştürülmüştür. Okulun sadece öğretimden ibaret olmadığını eğitim ayağınının da olabildiğine geliştirmek için çalışmaktayız. Öğrencilerin sosyal, edebi ve sporsal faaliyetlere katılımını artırıp enerjilerini doğru yerlere yönlendirmeleri için çabalıyoruz. Çok yönlü öğrenciler yetiştirmek eğitim politikamızın bir parçası. Güzellik adına ne varsa vermeye çalışmak, hayata hazırlamak, farkındalık oluşturmak, tükettiğinden çok üreten bireyler yetiştirmek en önemlisi vatanına, milletine yararlı bilinçli bireyler yetiştirmek hedefimiz. Bu hedef doğrultusunda bana yardımcı olan değerli öğretmenlerime, tüm personelime ve kıymetli öğrencilerime teşekkür eder, başarılarının daim olmasını dilerim.

Sahibi
Gaziantep Şehitkamil
Arif Nihat Asya Anadolu Lisesi
Okul Müdürü
İbrahim Halil KAVSARA

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Betül POLAT YALANKOZ

İçerik Danışmanı
Elif BEZBAŞ
Ayşe KARADAĞ

Yayın Kurulu
Erkan POLAT

Görsel
Hatice ÜNLÜ
Büşra Merve BOZDAĞ

İletişim- Adres
Yeni Mah. Maaş kuyu cad.
Fatih Camii Karş.
Şehitkamil / GAZİANTEP
0342 225 70 33

Tasarım
POINT REKLAM
Pancarlı Mah. Yunus Emre Sk.
No:26/D
Şehitkamil /GAZİANTEP
0532 597 91 07

— VATAN SAVUNMASI —

15 Temmuz

Bir kanlı gece tarih 15 Temmuz,
Siz değil arkanızdakilerden bile yoktur korkumuz.
Nasıl pusu kurdunuz hainler,
Elbet gelecektir sonunuz.

Bu güzel memleketi hedef aldınız
Sahte feryatlara mı kandınız?
Bizler Osmanlı torunlarıyız.
Bu milletin kolay lokma mı sandınız.

Asker kılıklı teröristler bir binayı sardı.
Ömer Halisdemir gibi kahramanlar vardı.
Elin tetiğe kulağı emre baktı
Bir hain paşayı alnından yardı.

Gecemiz gündüz yolumuz meydan oldu
Gücümüz yumruk inancımız sela oldu.
Karşımızdaki tanklar,jetler
Koca yürekli insanlardan korktu.

Yunus emre kilitci 11-a

İstanbul Avcılar Anadolu Lisesi Müdürü Ümüt ATEŞ'e Katkılarından dolayı Teşekkür Ederiz.

KİMSE UYUMASIN

Uyumayın;
Uyumayalım Bu Gece,
Askerlerimiz Şehit Düşüyor,
Anaların Yüreği Yanıyor,
Hadi Kalkın Uyumayalım Bu Gece.

Vatanımızı Bölmelerine İzin Vermeyelim,
Onlar İçin Açalım Ellerimizi Gökyüzüne,
Kanımızla, Canımızla Savaşalım,
Hadi Kalkın Uyumayalım Bu Gece.

Çocuklar Babasız Kalmasın,
Anaların Gözünden Yaşlar Akmasın,
Düşmanlara Karşı Dimdik Duralım,
Hadi Kalkın Uyumayalım Bu Gece.

Askerlerimizin Arkasında Duralım,
Uyumayalım Bu Gece.

Ömer halis demirim ben Fethi Sekinim
Seyit onbaşı,Şahin Bey,Şehitkamil ve niceleriyim.
Fark etmez benim bu ismim, isimlerim
Çünkü ben isimlerin en hayırlısı ve en yücesine sahibim.
Ben şehidim

Gerek yok ki benim malıma,mülküme,şanıma şöhretime
Çünkü ben mertebelerin en mukaddesi ve en yücesindeyim.
Her vakit kalbi vatan için atan ana kuzusunun hayalindeyim
Ben şehitlik mertebesindeyim.

Söyleyin anama,bacıma,kardaşıma ağlamasınlar
Çünkü yaradan beni peygamber komşusu eyledi
Komşuların en şanlı en yücesindeyim
Siz beni merak etmeyin ben hala vatanım için nöbetteyim

Hani diyorlar ya o tepe hiç boş kalmayacak
Öyle bir komutan var ki onları yalnız bırakmayacak
Evet şehitler tepesindeyim,nöbetteyim
Yalnız değilim onca kahramanlarla

Ne güzel söylemiş Akif'im
'Şuheda fişkırarak toprağı sıksan şuheda'
Bunu bilsin kafir bizde tükenmez Ömer Halis
Biz bir ölür bin diriliriz.

GÜNEŞ KOCAOĞLU 10-G

— VATAN SAVUNMASI —

Hatice ÜNLÜ 12/D

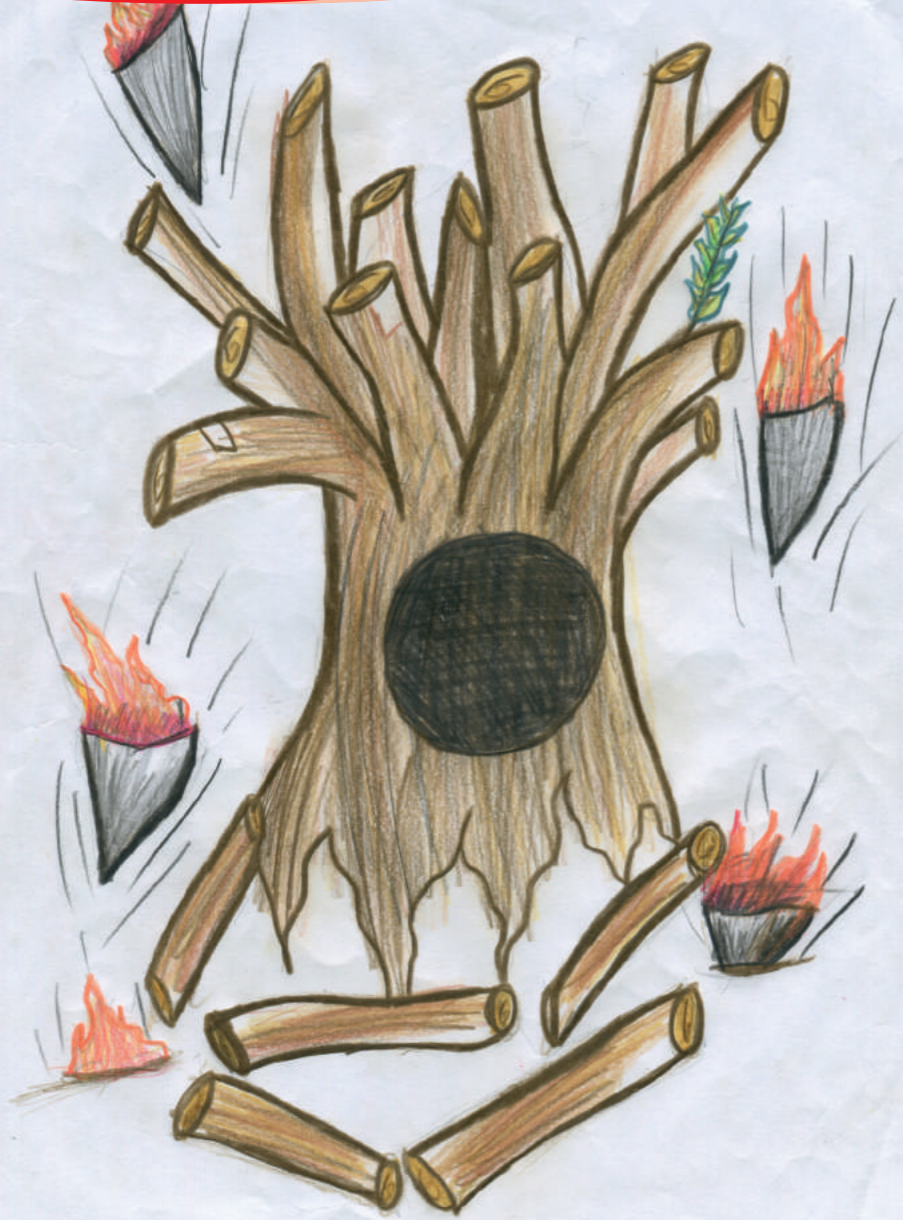

BİRLİK VE BERABERLİKTEN KUVVET DOĞAR

Yalnız hareket etmek insanların sahip olduklarını zamanla kaybetmesine ve eksikliklerinin ortaya çıkmasına sebep olur. Bizler ise aynı topraklarda büyüüp yetişmiş insanlarız. Kendi içimizdeki çatışmaları, kavgaları bırakmalıyız. Vatanı bölmek için uğraşan düşmanlarımıza uymayıp birlik ve beraberlik içinde yaşamımızı sürdürmeliyiz. Yukarıdaki resim tam da bu konuya değiniyor. Görünüşte her ne kadar güçlü ve büyük olan kazanacak gibi olsa da güçsüz olanlar birlik olduğunda daha etkili olduğu görülmektedir. Unutulmamalıdır ki birlik ve beraberlikten kuvvet, ayrılıktan ise sıkıntı ve felaket doğar.

Büşra Merve BOZDAL 12-D

HALEP

Halep'te yaşanan iç savaş artık içler acısı bir hal almaya başladı.Kimisi canını kurtarmaya çalışırken kimisi de ülkesini düşünerek mücadele ediyor.Bu haince saldırıyı dalları kırılmış ve üstünde sadece bir yaprak kalan ağaca benzetebiliriz.Şöyle ki ağacın dallarının kırılması canını kurtarmak ve kendi ülkesinden üzgün de olsa göçen halkı temsil ediyor.O tek yaprak ise canını dişine alarak ülkesinde savaşan bitmesi için çabalayan halkı temsil ediyor.En acısı da o minicik bebelerin,küçük çocukların annesi babası mücadele ederken bizlerin bu zulme sessiz kalmamızdır.O minicik bebelerin,küçük çocukların suçu ne? Her gün ninnilerle uyuması gereken bebeklerin kurşunlarla susturulduğu bir dünyada olması mı?Kendi halkına bu hainlik ve zalimlik yapanlar Müslümanlıktan bahsediyor.'İslam dini barış ve kardeşlik dinidir' diyen Müslümanlar neden bu zulme sessiz kalıyor.Oysa ki Halep toprakları yağmur sularıyla beslenmeleri gerekirken gözyaşları ve kanlarla besleniyor.Onu minicik bedenleriyle oyun oynamak yerine hainlerin attıkları kurşunlarla yaşam mücadelesi verdiklerini duyamıyor musunuz?Dostlara acılarını paylaştıklarını göstermek,birlikte yas tutmakla değil onlara yardım etmekle olur.

Bu haince yaşanan durumun bir an önce son bulması duasıyla...Allah Müslüman masum kardeşlerimizi korusun.

Büşra Merve bozda 12-d

Askere mektuplar

Ey bu ülke için savaşan asker,

Tanınmasan da bilinmesen de sizin için dua eden sizi seven sizin için endişelenen bir millet var arkanızda.Biz sıcak yataklarımızda uyuyorsak sizin sayenizde bu sokaklarda rahat gezebiliyorsak sizin sayenizde rahat okula gidebiliyorsak.Bu mektubu sizler için rahat bir şekilde yazabiliyorsak hepsi sizin sayenizde.

Sizler bu ülkenin isimsiz kahramanlarısınız.Yürüdüğünüz yol meşakkatli de olsa bu yolda şehadet şerbeti içmek de olsa sakın üzülmeysin.Bu vatan için sizlerin arkasından bizler de geleceğiz.Sizler bu vatan için oralardasınız.Fırsat olsa da hepinizle tek tek tanışabilsem,gelebilsen oralara.Sizinle yemek yesem,sizinle koşsam oralarda.Konuşsak,gülsek...Bu millet sonuna kadar sizin arkanızda,sonuna kadar sizlerle.Bu milleti yüceltecek biri varsa şüphesiz bu Allah'ın sayesinde sizlerle gerçekleşecek.

Siz Allah'ın aslanları,

Bu millet sizinle yücelir.Allah sizleri korusun.Allah'a emanet olun.

'Onları siz öldürmediniz.Onları Allah öldürdü ve attığı zamanda sen atmadın.Allah attı ve Allah'ın müminleri Ahsen bela ile imtihan eder.Muhakkak ki Allah içtendir ve bilendir.'(Enfal-17)

'Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyiniz.Bilakis onlar diridirler.Lakin siz anlamazsınız'(Bakara - 154)

Allah şehitlerimizden,gazilerimizden ve sizden razı olsun.Bin selam olsun size Allah'ın aslanları.

Türk ordusuna sevgilerle.

İbrahim Halil aydaş 12-c

Askere mektuplar

Evet sen şehidim,
Vatanın için bayrağın için otuz kurşun yiyip yine de hainlere baş eğmeyen sen... Vatani,bayrağını korumak için Ertuğrul'u biricik oğlunu babasız ananı babanı evlatsız bıraktın.Ama vatanını bayraksız,yiğitsiz bırakmadın.
Hainlerin sana sıktığı kurşun değil.Otuz melekti,Allah'ın sana gönderdiği otuz melek.Bembeyaz otuz melek seni cennete götürmek için gelmişti.Şehadet şerbetini içmeden önce aldığın koku cennet kokusuydu Ömer'im.Cennetin en güzel en temiz en yiğit misafiri sensin.Çünkü sen kardeşin bildiğin hainlerle savaştın.Omuzlarında seninle aynı bayrağı taşıyan hainleri karşında buldun.Onlar bayrağın hakkını veremedi yiğidim ama sen fazlasıyla verdin.Bayrağını,birliğini düşürmemek için aynı üniformayı taşıdığın hainlerle savaştın.
Senin şehit olduğun gün her yerde sela sesleri yankılandı. Şehidim,sadece vatani değil gökyüzü de sana ağladı.Zekai Paşa sana 'O makam senin namusun Ömer'im' dediği an sen şehitliğe hazırdın.Peygamber efendimiz seni cennetin kapısında bekliyordu.Sen yanına gittiğin an alnından öpüp vatanının garip kahramanı Ömer'im dedi.Seni de şehitler kervanına alıp başkomutan ilan etti.Çünkü sen vatanının asil ve bir o kadar yürekli kahramanısın.
Ömrün boyunca Ertuğrul'a vatan için şehit olmayı öğrettin vatanın için şehit oldun.Oğlun Ertuğrul vatani için senin için yaşayacak yiğidim.Vatanını,bayrağını namusu olarak görecek ve her zaman göklerde taşıyacak.

Kezban bayraktar 11-a

Şerefli asker,
Bizim için canını dahi feda etmiş asker.
Belki adınız bilinmez ama cesaretiniz bilinir,şerefınız bilinir,duruşunuz bilinir.Bizim hergün özgür olduğumuzda pek bilinmez sebebi,her dakika nöbet tutan ,kulağı emirde,eli tetikte,gözü şafakta gizli kahramanlarımız.Vatan en hassas nokta en namuslu perdedir,askerlikte her yiğidin harcı değildir.Siz bu milleti kayıtsız şartsız koruyanlarsınız,şüphesiz bu yolda hiç çıkarıcı değilsiniz.Sözlünüz,nişanlınız,evliliğiniz,çocuğunuz hasret kokar her yer,memleket burnunuzda tüter yine de şikayetçi değilsiniz öyle fedakar,öyle yiğit,öyle mertsiniz ki ağzınızda şu söz eksik olmaz.'Vatan sağ olsun.'
Bu milletin de size bir sözü vardır.Her daim arkanızdayız,savunuyoruz,gururumuz Şerefimiz,sevdiğimiz yeriniz ayrı olacak.Görünüşe aldanmamak lazım sırtınızda onlarca ağırlıkta çantanız,elinizde silah taşımaktan ziyade sırtınızda bizleri aklınızda sevdiğinizi taşıyarak gönlünüzde büyütürsünüz milleti.Her tuttuğunuz altın değil her vurdunuz düşman olsun,yolunuz açık,kalbiniz huzur dolsun.En önemlisi de Allah Türk askerini korusun.

Yunus Emre Kilitci 11-A

Sevgili Namus Bekçilerine;

Selam olsun bütün namus bekçilerine. Öncelikle şunu bilmenizi isterim ki biz sizin arkanızdayız. Siz nasıl bizim vatanımızı, canımızı, malımızı koruyorsunuz unutmayın ki bizlerde sizlerin destekçiniz. Siz orada azılı düşman ile savaşırken bizler asla sizleri unutmadık. Bir an bile aklımızdan çıkarmadık hep dualarımız sizinle oldu. Sizler şimdilik aramızda yoksunuz sadece düşmanla değil özlemlerle de ateşi sönmüyor.

Bir asker dayanmış duvara mektup okuyor bakmayın ona belki ağlıyor kalbi hasret ateşi ile yanıp tutuşurken, can tertipler birbirlerine teselli verip göğüs kabartıyor. Öyle zor ki ayrı kalmak daha 10 günlük askere bir haber geliyor "bir oğlun oldu" sevinçten çıldırıyor ama bir yandan da çok üzüyor. Eşinin o zor zamanlarında yanında olmadığı için kahrından heder oluyor.

Unutmayın askerlerim sizler orada düşmana aman vermezken bizim dualarımız hep sizinle ALLAH sizleri sağ salim korusun esen kalın...

VATAN KURTARICILARINA

Bizim dünyamızın kurtarıcı insanları siz biz rahat yatağımızda uyurken bizim uykumuzu ve vatanımızı bölmelerine izin vermeyenlersiniz.Bizi her daim korumaya hazır ve nazır bekleyensiniz.Gönlümüz ferah siz bizim hayatımızda,ruhumuzda,dünyamızda ve dualarımızda atacak ve sizin bizi koruduğunuz gibi bizde sizi koruyacak ve kolluyacağız.Kim ne derse desin görünen köy kılavuz istemezmiş.O gecemizi aydınlatan sizler siz güçlü iradenizle geleceğimize ışık tutan kendi canından,kanından vazgeçen erdemli insanlar yürekleri kocaman bu vatani içine alacak kadar büyük.

Bizim için yaşayan bizim için ölen insanlar.Sizler ki bizler için birçok fedakarlık yapanlar. Anne ve babanızdan ve tüm sevdikleriniz,kilometrelerce uzakta.Buna rağmen hiç şikayet etmeyen ve vatanımızı milletimizi canlarınız pahasına koruyan merhametli insalar bizler sizin her zaman yanınızda, arkanızda olmaya varız. Sizlerin bizi kayıtsız şartsız hiç bir şey beklemeden bir çıkar gütmeyen yüreğinizle bizi koruduğunuz için sizlere minnet borçluyuz.Yanınızda değil belki ama kalbimiz ve dualarımız sizlerle.Bizlerin yeni bir güne uyanmasını sağladığımız için sizlere söylenecek tek şey ALLAH sizleri başımızdan eksik etmesin.Sizler varoldukça bizler varolacağız.

Dualarımızda,kalbimizde ve ruhumuzda olacağımızı unutmayın ve hiç bir şeyin sizi yıkmasına izin vermeyin.İzin vermeyin ki dost görünen düşmanlar karşımıza çıkmasınlar.

SİZLERİ KOŞULSUZ SEVİYORUZ.

HATİCE GANIDAĞLI 11/A

Osmangazi Belediyesi'nin düzenlemiş olduğu Mevlana şiir yarışmasına katılan öğrencilerimiz Erkan POLAT ve Erdoğan DOĞAN'a teşekkür eder,yazmaya devam etmelerini dileriz.

Mevlana

Günahlar
Kalbimi mühürledi
Ah bu günahlar
Aşkı bulmamda hep bir engeldi
Bir bülbül olsam
Ötsem yanık bir sesle
Bağrımda açan bu beste
Beni nağmelerinle besle
Keşkelerle yaşıyorum
Yarın ne olacak bilmiyorum
Şimdi bir gül olsam
Usulca solsam
Dikenlerimden yeniden doğarım
Ey her şeyin nedeni,
Ey tarumar olmuş ruhun bedeni
İçimin derinliklerinde kaybolmuş o ince sesi
Sende mi şifrelenmiş sırların kilidi?
Efendim,
Kapına geldim
Aşkı tatmaya,
Güneş olup batmaya,
Yollara yol katmaya.
Efendim,
Kapına geldim
İdama mahkum esiri kurtarmak büyük mesele
Bana kim olduğunu söyle.
Nerde yaşarsın?
Ariflerin gönlünde mi
Merhametin gölünde mi?
Bu gönülde sana yer yok
Bu gönülde merhamet değil dert çok.
Efendim,
Kapına gerdim.
Yaşat diye
Fakat niye bu kadar zor engebeli
Bir bela yurdunda bırakıp gittin beni
Sen en derin kuyuların içinde
Saklısın gizli hazine içinde
Seni en derin duyguların içinde
Aradım aşık yunus biçiminde.
Efendim,
Kapına geldim.
Bulmak kadar yakınım.
Yetimin başında,
Şems'in mezar taşında
Fakirin aşında.
Efendim,
Kapına geldim.
Nice şifanın ardında hekim.
Nice kararın ardında hakim.
Şifa da onun
Karar da onun
Bre nefis düşün,ne olacak sonun?
Bir alamettir gidiyor.
Efendim,
Kapına geldim.
İnsanlık öğrenmek için
Niçin açmıyorsun niçin?

Erdoğan doğan 12-c

Öteler ötesinden yükselen sada
Uzaklardan
Ta öteler ötesinden
Bir sada yükselir
Bu sada derinden etkiler yürekleri
Sesi duyunca insanlar değişir
İnsanlık değişir
Ve değişir dünya
Hodbin olan insan
Onun sesine kulak verir
tevazunun timsali olan
bu zattan mevlanadan alarak
mühim bir dersi
adeta bir toprak gibi mütevazi olur.
Cana kıyanların dahi
Yumuşar kalpleri
Hatta yürürken korkar ve çekinir.
Son vermektan bir karıncanın hayatına
dahi.
Başka bir yerde
Büyük bir teselli olan
Ve hoşgörüye bir davet olan
Hoşgörüde deniz gibi ol
Düsturunu rehber edinerek
Çağırır ehl-i dünyayı.
Gel der bin kere tövbeni bozmuş olsan da
gel
Her ne olursan ol yine gel
Bu tavır sayesinde
Toplumdan soyutlanmışlar dahi
Büyük bir sevgi ve hoşgörüyle karşılanır.
Toplum onları bağrına basar
Böylelikle onlar bir çomak sokar
Ümitsizlik çarkına
Dünyaya yeniden bakmasını öğrenir
Mevlana ile,ümitle,kardeşlikle,sevgiyle
Ve tm dünyayı saran
Büyük bir hoşgörüyle

Erkan Polat 12-d

HZ. MEVLANA'NIN YEDİ ÖĞÜDÜ

1- Cömertlik ve yardım etmede akarsu gibi ol.

2- Sevgat ve merhamette güneş gibi ol.

3- Başkalarının kusurunu örtmede gece gibi ol.

4- Hiddet ve asabiyette ölü gibi ol.

5- Tevazu ve alçak gönüllükte toprak gibi ol.

6- Hoşgörülükte deniz gibi ol.

7- Ya olduğun gibi görün ya görüldüğün gibi ol.

Hatice ÜNLÜ 12/D

Hatice ÜNLÜ 12/D

Sporsal ve Kültürel Faaliyetlerimiz

-Ozan ÇELİK tarafından çalıştırılan futbol takımımız düzenlenen turnuvada il genelinde 4. olmuştur. Bizden desteğini esirgemeyen başta okul müdürümüz olmak üzere öğretmenlerimize çok teşekkür ederiz. Ayrıca sponsorumuz 3 Bay Group'a maddi ve manevi desteklerinden dolayı teşekkür ederiz.

-Okulumuz bayan voleybol takımı Duygu FERLİGÜL çalıştırmış. Grubu mağlubiyetsiz birinci bitiren takımımız çeyrek final maçında turnuvaya veda etmiştir.

Okulda benden eğitimi öğretmeni Cumali ÖZTÜRKÇE nin düzenlediği futbol ve masa tenisi turnuvası öğrenciler tarafından ilgi ile takip edildi. Kazanan öğrencilere madalyaları verildi.

Futbol Turnuvasında 2. olan Takım 10/B

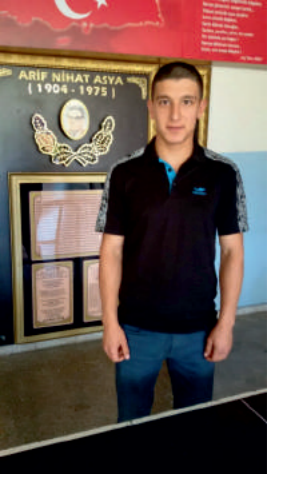
Futbol Turnuvasında 1. Olan Takım 12/A

9/B den öğrencimiz Emine ÇOLAK Gaziantep Atletizm Yarışmalarında 200 m de 1. 400 m 3. olmuştur. Ayrıca Türkiye Atletizm Yarışmaları yarı finalinde 3. lük elde etti.

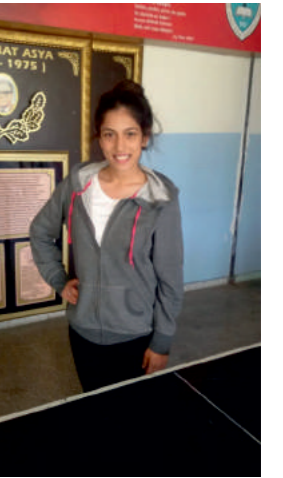
Devrim DALBUDAK
Masa Tenisi 2.si 10/K

Ahmet KARA
Masa Tenisi 2.si 11/E

İnan USLU
Masa Tenisi 1.si 10/J

Hatice ÇALIR
Masa Tenisi 1.si 11/c

Ayşe Karadağ
eşliğinde
öğrenciler
TÜYAP
Kitap Fuarını
Ziyaret Etti

Sporsal ve Kültürel Faaliyetlerimiz

Okulumuzda Kaymakamlık - Vatandaşlık Buluşması Gerçekleştirildi.

-Felsefeciler Derneği İzmir Şubesi tarafından düzenlenen liselerarası Düşün-Yaz yarışmasının ilk aşamasına katılan öğrencimiz Aylin ÖZKANLI Mart ayında yapılacak olan ikinci aşamayı beklemektedir.

11/B Sınıfından Erkan YILDIZ Fizik öğretmeni Firdevs MENDERES eşliğinde Okan Üniversitesinin düzenlediği mühendislik yarışmasına Enerji Dünyası Projesi ile katıldı ve Takdirname ile ödüllendirildi.

Din Kültürü öğretmeni Hümeysra ERBOĞA'nın Kutlu Doğum Haftası için hazırladığı program beğeni topladı.

Mezuniyet Töreni öğrencilerimizin sergilediği gösterilerle daha da renklendi

Darüşşafaka liselerarası 12. "Hişt. Hişt. Genç Sait Faik" öykü yarışmasına katılan Seher KUŞANAÇ adlı öğrencimiz 312 öykü arasından ön elemeyi geçip, kitaba girmeye hak kazanmıştır.

AN-LA-TA-BİL-DİM-Mİ?

Otomatik kapı kalbinin atışına tanık olamayan hastaların ve bıkkın refakatçilerin meskeninden ayırıyor beni. Kaldırımda yürürken aniden kara taşlarının art arda dizilişlerine bakıyorum aniden. Çıkış saati evlerine dönmeyi bekleyen işçileri ağırlayan otobüs duraklarına benziyorlar. Bazıları içten içe kırık ve sökülmiş. Sahil kenarı martılarının çığlıkları kara taşlarına çarpıyor, sonra bana en çok bana çarpıyor çığlıkları.

Ayaklarım martı çığlıklarıyla dolu sahil kayalıklarına gidiyor yalpalayarak. Rüzgar çok sert esiyor, sanki büfelerin şemsiyelerini devirmeye yeminli. Şemsiyeler korkarken ben mutlu oluyorum hala rüzgarı tenimde hissediyorum. Pamuk şekeri elinde sıkı sıkıya tutan kıvrıkcık saçlı kız, çırılçıplak kalmış yüzümü izliyor. Parlak mavi gözleri yüzümün her metre karesini inceliyor usul usul, bir şeye benzetemiyor yüzümdeki şekilleri. Mavileri gözlerime değişiyor ardından saç demetinden yoksun başıma. Ölümün saçlara benziyor aslında uzun, kısa, düz, kıvrıkcık, kumral, sarı daha birçoğu... Makaslara aşık oluyor sonunda intihar ediyorlar. Benim saçlarım çaresizce vurulmuştu makasa, çoğu tarafından terk edilmişim çok önce. Tüm bunları düşünürken ben gözlerim değişiyor kısa dudaklarına. Dudakları aralanıp uzuyor belirli belirsiz. Parmaklarımı maskeme uzatıp ona güzel bir tebessüm armağan etmek istiyorum. Elinden tutup çekiyor kızını, ona yine de güzel bir gülümseme bahşediyorum. Ardından banka atıyorum kendimi, hepimiz sahildeyiz şimdi.

'Gevrek gevrek, çıtır çıtır bunlar.' diye bağırın kısa boylu, tıknaz simitçi. Pamuk şekeri satan yaşlı adam, karşılıklı sigara içen kadınlar, umut taciri falcı kadın, ben ve ayağıma dolanan kedi sahildeyiz. Fakat bu an tamamen bambaşka bir yer, bambaşka bir düş. Denizi seyrediyorum şimdi. Kedi hala mırıldanıyor ayaklarımın dibinde, kedinin beyazlı siyahlı tüyleri var. Peyami Safa'nın, Sait Faik'in edebiyatın içine kattığı kedilere benziyor. Patilerini koyuyor parmak uçlarıma ve ben hala uçsuz bucaksız denizi seyrediyorum. Çılgık çığlığa kanat çırpan martıları, gövdemin olmayışını, morgu ve cenazeleri, bir tek annemi düşünüyorum.

-Çay ister misin abla?

Zayıf, gözleri yüzünde birer kara deliği andıran çökük yüzlü çocuk sesleniyor, duymadığımı sanmış olacak ki:

-Abla çay ister misin? Daha yeni demlendi.

Gülümseyerek:

-Morfin var mı acaba?

Yüzündeki kara delikleri acıyor.

-Ne morfini abla? Çay diyorum çay!

Cevabımı beklemeden yanımdan uzaklaşıyor. Gözlerim dalgalarda kaybolurken sırtım şehri çevreleyen her bir taşı yirmi-otuz katlı apartmanlarla dizili sura dönük. Her dairenin bir balkonu var, balkonlarda beyaz plastik masa ve sandalyeler, balkon duvarında izmarit dolu küllükler... Her dairenin bir balkonu var güneş yamacına dönük, biçimli. Balkonların demirlerinde hep aynı çiçek, yoğurt kaplarına tutsak sardunyalar. Bütün daireler aynı yönde, her salonda avizeler hep aynı noktadan sarkar aşağıya ışıl ışıl... Salaonlarda televizyon aynı köşede, aile babaları yemek masasının baş köşesine kurulur hep.

Şimdi ise vapur sesleri... Hepsi geç kaldı karşı yakaya, hepsi aceleci, hepsi kalabalık, ağır ağır sesleri kulaklarımda 'Çok yalnızım' der gibi. Rüzgar, denizin iyot ve yosun kokusunu tenime sürüyor. Tüm hücrem hissediyor, canlı kalan her hücrem aç, canlı kalan her hücrem gövdemin ağırlığını taşıyor ve çiçekler kendiliğinden çürüyor güz ortasında. Balinalar intihar ediyor da belgeseller mi 'Karaya vurdular' diye örtbas ediyorlar ölümleri? Şimdi ölümü meçhul balinalar var bir de balkon var. Sardunyalarsa aşağıya doğru uzattılar yüzünü benim sırtım hala onlara dönük.

Aldığım her nefes, ciğerimi yakarken ya da sonumu beslerken ben: 'Gevrek gevrek, çıtır çıtır bunlar' diye bağırın kısa boylu, tıknaz simitçi, pamuk şekeri satan yaşlı adamı, karşılıklı püfür püfür sigara içen kadınları, umut taciri falcıyı, çökük yüzlü çaycı çocuğu çevirip yaşamın güzelliğinden bahsetmek istiyorum. Ben sadece saniyenin bir sonrasındaki umutlardan bahsediyorum. An-la-ta-bil-dim-mi?

Dariüşşafaka Lisesi'nin düzenlemiş olduğu 10.Hişt Hişt Genç Sait Faik Öykü yarışmasında jüri özel ödülünü almayı hak eden mezun öğrencilerimizden Hüseyin İlhan'ı okulumuza davet ettik,onu tanımaya ve edebiyata yönelik bir söyleşi düzenledik. Edebi anlamda okulumuza yaptığı katkılar için tekrar teşekkürlerimizi sunarız.

-Kendinizi tanıtır mısınız?

Ben Hüseyin İlhan 2015 mezunuyum.Gaziantep Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümü 2.sınıf öğrencisiyim.

-Yazmaya nasıl başladınız?

Yazmaya ortaokuldaki öğretmenim sayesinde başladım.Okumakla başladı yazma isteğim.Çünkü okumadan yazmanın mümkün olmadığı düşüncesindeyim.Ama edebi bilgim,hevesim lise yıllarında arttı.Derdi olan insan eninde sonunda yazıyor.

-Edebiyatı sevdiren ne oldu?

Edebiyatı sevmem bulduğum çevreyle de alakalı.Varoş semtlerin doğurduğu sonuç aslında. Güzel olmayan ortamları güzelleştirdiğini görünce sevdim.Yaşanılanı en iyi anlatan araç olduğu için sevdim.

-En çok sevdiğiniz şiir ve yazı hangisi?

Bir manava en çok hangi ürünün taze demeye benziyor bu soru.Ayırt edemem diyebilirim.

-İlk cümleye nasıl başlıyorsunuz?

Siz de takdir edersiniz ki en zoru ilk cümleye başlamak her eserde.Ben de çarpıcı kılmak için ve ilk cümlemin okuyanı içine çekmesi için çabalıyorum.

-Yazarken dikkat ettiğiniz hususlar nedir?

Edebi kimliğime uygun yazmaya dikkat ediyorum.Daha çok toplumu ilgilendiren konular yazmayı ve onların sorunlarına değinmeyi önemsiyorum.

-Konuyu önceden belirliyor musunuz yoksa aniden mi başlıyorsunuz yazmaya?

Tabi ki.Konu ve nasıl değineceğim aklımda olarak yazmaya başlıyorum.Rastgele yazmanın sağlıklı eserler oluşturmayacağını düşünüyorum.

-Yarışmaya katılma sürecinden bahseder misiniz?

Öykü yarışması olduğunu Betül Hoca bana söylediğinde çekimser davrandım ve yazmak istemediğimi söyledim.Ama öykü yazmayı sevdiğini mi bilen hocam pes etmedi.Ben de son gün bir sınava çalışırken kafamda kurguladığım öyküyü kağıda döktüm.Hocam çok umutlu konuşmuştu fakat ben de onun gibi düşünmüyordum.İlk eleme listesini görünce çok heyecanlanmıştım.Böyle köklü bir yarışmada o kadar öykü arasından 40 öykü arasında girmek mutluluk verici.Dereceye giren öyküler açıklandığında ise jüri özel ödülünü aldığımı görünce bir kez daha yazmanın hazzını yaşadım.

-Yazarken tıkanırdığınız nokta oluyor mu?

Elbette.Bu noktada Yaşar Kemal geldi aklıma.Bir şiir yazarken kelime bir türlü yerine oturmuyor,içine sinmiyor.Ve tam iki buçuk yıl bu kelimeyi düşünüyör.Böyle tıkanmak aslında.Söyleyeceğini doğru kelime ve cümlelerle anlatmak adına tıkanmalar olabiliyor.

-Ömür boyu bir tür yazacak olsanız o hangisi olur?

Tabi ki öykü olur.Öykü yaşanılanı en iyi verebilen tür romandan sonra.Az sözle çok şey anlattığı için. Şimdiler de tiyatro oyunu da yazma çalışmaları yapıyorum.Bu kategoriye onu da alabilirim.

-Mahlasınız var mı?

Evet var.Başlarda kullandığım mahlas bir Van dağı olan Artos'tu.Yerleşke olarak güzel olduğundan seçmişim bu ismi.Ama sonraları yetmedi bana.1859'da Sovyet Rusya'da yayımlanan bir romandan kahramanının özelliklerini kendime çok yakın buldum ve onu kullanmaya karar verdim.Bu mahlas da kahramanın adı olan Oblomov.

-Edebiyatı tek cümleyle açıklamak isterseniz ne dersiniz?

Hayatın kendisidir.

-Yazdığınız konular nelerdir?

Toplumsal konulara değiniyorum.Ama şu sıralar yaşadığım psikolojik sorunlar bu konuya yönelmeme sebep oldu.Çünkü hissetmekle başlıyor her şey.Bundandır son zamanda Oğuz Atay,Yusuf Atılgan gibi yazarlara yönelmem.

-Kitap önerileriniz var mı?

Bunu çok sağlıklı görmüyorum.Çünkü dedim ya hissetmekle başlar her şey.Kitaplar dünyanıza hitap etmesi gerek.Dünyalarınızı bilmediğim için öneri de bulunamam fakat popüler kitaplardan ziyade edebi yönü olan kitaplar okumanızı öneririm.İlk paragrafı okuyabilirsiniz kitabın dünyasına girerseniz devam edersiniz.Aslında her türden okuyup dünyamızı zenginleştirmek gerekiyor.

-Öneriler verir misiniz?

Yaş itibariyle aramızda çok fark olmayışı bu durumda biraz çekingen davranmama sebep.Fakat bulunduğunuz ortamdan asla şikayet etmeyin,araştırdığımızda başarılı insanların,müzisyenlerin,sanatçıların,filozofların ve yazarların çoğunun maddi sıkıntılı ailelerden geldiğini göreceksiniz.Umudunuzu kaybetmemek aslolan.Ve ne olursa olsun hayallerinizden vazgeçmeden mutlu olduğunuz işi yapmanız.

SU

Bu insanların derdi neydi?

Sabah 9 sularıydı.Bir ekmek fırınının önünden geçiyordum.Susamıştım,ama nasıl susamak.Sahuru kaçırmış Müslüman,Kerbela'da Hüseyin,Somali'de İsa,mahallemizin dilencisi Ahmet Amca idim.

Bir damla su.

Şimdi de bir esnaf kıraathanesinden geçiyordum.İçerisi sisli havayı andıran,sisi bir o kadar da buruna,beyne taarruz eden kıraathane.Gökyüzündeki bulutların arasında bir şey parlayıverdi.Bulut dağıldığında bunun televizyon olduğunu gördüm.Gördüm ve 'Su hayattır,hayat güzel!'

Ulan su...

Nedendir bilmiyorum aklıma ilk çağdan bir insan geldi.Ağzını derin çukur gibi yağmura açan bir insan.O hali ve beyni ile bu çağda olsa ne yapardı?Bilmiyorum.

Makasların beste yaptığı bir terzinin önündeydim şimdi de.Ben buraya ne ara geldim.Neyse...Aslında az önceki Kabir Kıraathanesi'ne girip,bulutları ellerimle ayırıp elşnde boş bardaklar olan meleğe:

'Bir bardak su verebilir misiniz?' diyebilirdim muhtemelen.Hayır da demeyecekti ama ben isteyemedim,diyemedim,yürüdüm.

Bir,iki,üç,bir,iki,üç,dört,bir,iki,bir,üç,iki,dört...

-Bu hafta iki paket daha tamamdır.

-Evet usta evet,hem gece 2 vardiyasından sonra pek de takat kalmadı.

-Beş,altı,yedi,sekiz,dokuz,bir,iki,üç,dört,on.

-Karataş1-2! Karataş1-2! Yukarıbayır.Düztepe!

-Ulan,yürüsene! Banka sırası mı burası,yolun ortası be adam!Yürü ulan yürü!

Bana söylediğini ilk anda fark etmedim derken bacağıma bir cismin hızla çarpması,yere düşmem ve bulutlar,melek.

Hava güzel!Biraz uzanmak istedim,istedim ama...

-Lan!Hoo! İt! Hişşşt! Hişşşt!

Bu ,bu... Bu farklıydı bir yerden tanıdık.Bunu farklı bir şekilde,farklı bir yerden,farklı bir kişiden duymak isterdim.Bu hişşşt nereden tanıdık geliyordu,nereden?Mesela 19 yıl önce ölen annem,hiç görmediğim ağabeyim,yüzünü unuttuğum babam.Bunlar bana şimdi 'Hişşşt! Hişşşt!' deselerdi keşke.Ben bunları düşünürken bir korna sesi...

-Ananı av.....

-Hala duruyor şerefsiz!Kalksana!

Kalkmalıydım.Bu nazi kılıklı adam beni arabanın altında sabun yapmadan

kalkmalıydım.Kalkmalıydım,kalktım!

İlk önce abdest suyu gibi bulanıklaştı etraf.Durdum,sağıma baktım.O nazi de durmuştu.İki saniye ve tam o arabadan inerken uzaklaştım oradan koşarak.

Su

Melek

Hişşşt

İt

An

Hayat

Ben

Üç

On

Vardiye...

O ekmek fırınının önünden geçiyordum.Az önce duvarlarının kırık olduğu yerden geçerek,oradan şuraya,şuradan da buraya ve oraya...Koşarak tekrar geldim buraya.Acıkmıştım.Yemek...Bu sefer de Fransız gettoları geldi.Silah gücü,tokluk...Kimdim?Neydim?

Kıraathane bulutlardan arınmıştı sanki.Sanki,edebiyat uğramıştı oraya,tertemiz idi.Susuzluğum...Açlığım...

Yürüdüm...Midem,açlıktan Kore Köprüsü'ndeki silah sesleri gibi ses çıkarmaya başladı.Terzihane kapanmıştı.Yollar bomboş...Kırık duvarlar yıkılmıştı.Sol sokağa saptım.

İçimden iyi ki doğdun Sabahattin,iyi ki doğdun Aziz demek geldi;dedim bağırarak! Daha bir hızlı yürüdüm.Eve varmak üzereydim.Kapıya geldim derken kapı da yoktu evde.Hem ev olmazsa kapı nasıl olacaktı değil mi?İlahi ben!

Hişşşt

Hişt

Hişşşt

Hişşşt

Hişşşt

Hişşşt

Hişşşt

Hişşşt

Hişşşt

Hişşşt...

Yine bu! Döndüm arkamı180 dereceyi yarar biçimde.Annem,ağabeyim,güçlkle tanıdığım babam.Adolf Hitler,Sabahattin Ali,Aziz Nesin,terzihanedeki patron ve kalfa...

Ellerinde su ve ekmek...

Şimdi ben ne İsa ne Hüseyin ne sahuru kaçırmış Müslüman ne de bir Fransız gettosuydum.Bütün suları ve ekmekleri alıp,mahallemizin dilencisi Ahmet Amca'ya,mahallenin girişine doğru gittim.Su,ekmek ve ben diz çöktük.Bıraktım nimetleri ve kalktım.

Şimdi ne açtım,ne susuz.Ben,ben hiçbirini değildim.Ben şimdi ben oldum.Daha bir kuvvetle 'Hişşşt !Hişşşt!' deyip gittiler.

Ben,beni bulup kayboldum

Hüseyin İLHAN

12.sınıf öğrencileriyle yaptığımız öykü tamamlama etkinliğinde öğrencilerin yazma becerilerini fark etmeleri sağlanmıştır.Bu etkinlikte öne çıkan öyküleri sizinle paylaştık.

KAN REVAN

Yüksek ve üzerinde yer yer otlar fişkırın bir duvara dayanıp yeri kapalı gözlerine yukarı kaldırıncı etrafa alacakaranlığın çökmüş olduğunu gördü. Gideceği yere yaklaşmış biri gibi derin bir nefes aldı. Önünde, üzerinde demiryolu geçen bir köprü vardı. Bunun altına doğru duvarlara tutunarak yürüdü. Ayakları titriyor ve göğüs müthiş hırıltular çıkararak inip kalkıyor. Yara bere içinde olan elini, eskimiş montunun cebine sokarak bir mendil çıkardı. Mendile içindeki tüm dertleri çıkarmak istercesine öksürdü. Bir mendil ki tüm çilelerini anlatan...

Tek çabası trene yetişmek olan adam merdivenleri emekleyerek gerisinde bırakıyordu ve nihayetinde trene ulaştı. Yerini alıp kan gölü olmuş mendiline tekrar öksürürken tren yavaş yavaş bulunduğu yerden hareket ediyordu. Hadi diyordu hadi gidelim artık bir an evvel. Belli ki burada yaşadığı üzüntüyle kederi de gerisinde bırakmak istiyordu. Yolculuğu boyunca dışarıyı izlerken derin düşüncelere dalmıştı garip adam. Bir anda heyecanlı toparlandı gideceği yere gelmişti anlaşılın. Buraları biliyor gibiydi. Hemen bir taksi çağırdı. Hastaneye gideceğini düşündüm fakat yanılmışım. Bahçeli bir evin önünde durdu taksi. Takside indiğinde gözleri yaşlıydı. Evin önünde durup bahçede oynayan küçük kızı izledi bir süre. Tam bir şeyler diyecekken içerden bir kadın 'zehra yemek hazır , içeri gel kızım' diye seslendi. Sesi duyunca sevinmişti. Gözlerinin içi gülüyor, ağız kulaklarına varıyordu. Sonra yanından geçen adam izlediği eve girdi. O küçük kız içeri giren adamın kucağına sevinçle atladı ve 'Baba sen mi geldin dedi?' Adam bunu duyunca ağır ağır yürümeye başladı. Eski günlerini içki içip kendini kaybetti, karısını dövüp çocuklarına eziyet ettiği günleri hatırladı. Yoldaşı olan mendiline bir kez daha öksürdü. Öyle bir öksürmek ki geçmişin en acı yüzü, kan revan olmuş hayatı ve pişmanlığı... Bunların hepsini barındıran mendilini cebine koyup karanlıkta gözden kayboldu.

Gamze Seher Demir 12-C

ÖLÜM

Yüksek ve üzerinde yer yer otlar fişkırın bir duvara dayanıp yeri kapalı gözlerine yukarı kaldırıncı etrafa alacakaranlığın çökmüş olduğunu gördü. Gideceği yere yaklaşmış biri gibi derin bir nefes aldı. Önünde, üzerinde demiryolu geçen bir köprü vardı. Bunun altına doğru duvarlara tutunarak yürüdü. Ayakları titriyor ve göğüs müthiş hırıltular çıkararak inip kalkıyor. Hastalığının daha da ilerlediğinin farkına varmıştı. Duvara her dokunduğunda elinin gücünü kaybediyor. Ayazlı gecenin soğuğu vücuduna her değdiğinde baştan aşağı üşüyor. O üşümeyi ayak uçlarında hissediyor, aynı güzergahta bir sıcaklığın geldiğini hissediyor. Erken yorulmamak için iki dakikada bir oturuyordu. Oturduğu yer nasıl olduğuna bakmadan olduğu yere çöktü. Ayağa kalkıp kalkamayacağını düşünmeden oturdu. Oturduğu yer ısırğan otunun yoğun olduğu yerd. Vücuduna temas edince kaşıntıdan ve sızlamadan duramıyordu. Fakat elini bile kaldıracak dermanı yoktu. Bir an için gözlerini kapattı. İki yıl önce eşiyile tanıştığı gün hatırına geldi. Onu ilk gördüğündeki heyecanı kalp atışının ritmi vücudundaki anlayamadığı hal değişiklikleri bu hastalığından çok fazlaydı ama şimdiki durumu kendisini çaresizlikler içinde bırakmıştı. Bir an için gideceğim yere varamazsam, beni bekleyenlerin yanına varamazsam diye umutsuzluğa kapıldı. Beynini kontrol edemiyordu. Öyle işliyordu ki saatte bin beş yüz kilometre hızla giden uzay gemisi gibiydi. Bir anlam veremedi. Yaşadıkları gözünün önünden film şeridi gibi geçiyordu. Güzel günleri, kötü günleri hepsini hatırladı. Kafasını kaldırdı, gökyüzüne baktı yoğun bulut kütlelerinin hızla ayın önünden geçtiğini gördü. Yıldızlar, ay öyle bütünleşmişti ki esen rüzgarın sesi melodi gibi tamamlıyordu doğal ziyafeti. On beş metre önünden akan nehrin yosun kokuları biraz olsun canlandırmıştı kendini. Gözleri aralandı, başını çevirdi etrafa bir kartal edasıyla baktı süzdü. Kendisini bir acayip hissetti, canı ağzına kadar geliyor, değişik durumlar yaşıyordu. Anlamıştı öleceğini. Bu gördüğü şeylerin son gördüğü şeyler olduğunu anlamıştı. Gözünün önü kararı, vücudunun son çabalarından da bu illet hastalığa yenik düştüğünü anladı. Yüzünde hiçbir duygu emaresi olmayan ifadeyle sonsuzluğu karşıladı.

Halil İbrahim Topalca 12-B

HASTA

Yüksek ve üzerinde yer yer otlar fişkırın bir duvara dayanıp yeri kapalı gözlerine yukarı kaldırıncı etrafa alacakaranlığın çökmüş olduğunu gördü. Gideceği yere yaklaşmış biri gibi derin bir nefes aldı. Önünde, üzerinde demiryolu geçen bir köprü vardı. Bunun altına doğru duvarlara tutunarak yürüdü. Ayakları titriyor ve göğüs müthiş hırıltular çıkararak inip kalkıyor. Korkuyordu çok fazla korkuyordu. Etrafı beyaz mobilyalarla kaplı, ölüm sessizliğini andıran hapishanesinden kaçtığı için korkuyordu. Gideceği yer elli altı yıl önce yatırıldığı akıl hastanesinden uzak çok uzakta bir yerdi. Akıl hastanesinin dışında nefes aldığı her yere onun için uzaktı. Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı, düşüncelerinden sıyrılıp son gücüyle adım attı. İstasyona gelmişti, hemen köşedeki banka oturdu. Göğsündeki ağrı gittikçe artarak dayanılmaz bir hal alıyordu. Ciğerlerine dolan hava ona acı vererek hareketsiz bırakıyordu, bekledi beklemekteler başka bir planında yokmuş gibi görünüyordu. İnsanlara baktı, endişeli yüzlerine, mutluluktan ağlamaya meyilli gözlerine ve ellerine baktı. Ona elleri hep bir kanadı andırdı. Çocukluğunda annesinin uyuması için ona anlattığı masalardan olsa gerekti. Çoğu kanatlarını kırıp gelmişti sanki, çoğu ellerini nereye koyacağını bilmiyordu, özellikle direğin yanında duran uzun boylu, güneşi andıran, sarı saçları beline kadar uzanan ve soğuk havadan yanakları al al olan kadına baktı. Öyle uzun baktığı kadın kısa süre sonra bakışlarını farkedip oradan uzaklaştı. Kadın giderken sırtına kaydı gözleri, sanki az önce trenden inerken kanatları kapıya takılıp kırılmıştı yada o öyle zannediyordu. Belkide o kanatlarını gövdesinden ayırarak vagona bırakmıştı. Sağ ve sol kahrolası kanatları...

Düşününce ona ne kadar yakışacakları aklına gelmişti. Zaten bu yüzden yapmamamış mıydı. O ruhunu hastanenin kapı önüne bırakıp soğuk yüzleriyle hatta gözleriyle etrafta gezinip kendisi ve kendisine benzeyen insanlara acıma duygusuyla bakan doktorların onun deyimiyle "beyaz giyinen şeytanların" inine. Altı yıl olmuştu belki, belki altı gün, belki altı asır bilmiyordu. Orada geçen zamanın ne denli akıcı yada donuk olduğunu. Daha iki gün önce odasına getirip hiç umrunda olmamasına karşın prosedür gereği ve daha önce defalarca "bu gün kendinizi nasıl hissediyorsunuz Yetkin bey ?" diye sorusunu donuk ve ifadesiz bir yüzüyle. İki gün önce inanılmaz yağmur yağıyordu. Bir şekilde kurtulup çıktığım bahçede, baştan aşağı ıslanıp odasına çıkartmıştı beni apar topar, sahi niye aceleydi bu kadar işi sanki ölüye can yetiştirecekmiş gibi ?

-Bugün nasıl hissediyorsunuz Yetkin Bey ?

-Üşüyorum ve ağır bir yükün altında eziliyormuşum gibi hissediyorum.

Anlamamış ve salakça şeyler söylediğimi vurgulayan boş gözlerle beni süzdü, derken saçlarımdan bir damla su avucumun içine düştü.

-Bak doktor ağır hissetmemin sebebi avucumdaki okyanus, avuçlarımda pasifik yada Hint okyanusunu taşıyorum belki de adını bilmediğimi diğerini.

Boş boş yüzüme bakıp

-Hayır Yetkin bey o sadece bir damla su bir okyanus değil. Deyip beni aşağılıyor.

Ardından gözüm bize nispet yapıp koca puntolarla yazılmış eski çerçeveli tabloya kayıyor gözüm tekrar tekrar.

"Hastanın sözleri, hastalıklı sözlerdir."

İyiyim diyorum sizin aksinize doktor oldukça iyiyim...

Şimdiki ona dönüyorum usul usul, yeni insanları bekliyorum , kanatları gövdelerinde ayrılmamış olanları, hâla dünyanın yaşanabilir bir yer olduğuna inanan insanları. Bekliyorum sadece bekliyorum...

SEHER KUŞANAÇ 12-C

KELİMELER

Sabahları doğar şiirler sanki yüzüme,
Kelimeler giyinmiş dolaşiyor düşlerimde,
Sayfaları dilidir şiirin,
Suskunların başrol oyuncusudur şiirin.

Bir cahilin sözüyle irkildi tüm sözlerim,
Çözemedim aklımı cahil bozarken.
İsyankar kalemimin kurbanıyım,
Azmimin sancısının zoraki fermanıyım.

Cahil sebebi oldu nefretimin
Kanayan sözcüklerim bağırdıyordu
mıramda
Alt üst olmuş sözcüklerim
Böyle ayırdılar yaşlı sözlerimi.

Bir çıkmaz sokağın içindeyim.
Sokak o kadar karanlık ki
Tüyler ürpertici.
Ama tam karşımda parıldayan güzel bir ev var.
Çıkmazın sonunda bir umut.
Evin dışı renkli, canlı, camlarında deli dolu ışıklar
Ve kapısı kocaman.
Evin dışı öyleyse dışı nasıl kim bilir?
Resmen eve aşık olmuşum.
İçine girmeye hevesliydim
Ama bir yandan korkuyordum
Benim gibi birini eve almazlar diye
O soğuk karanlık çıkmaz sokakta
Karşımdaki muazzam şey kapımı arala bana
Buna bile razıyım bana
Kapımı arala ki yağmurlar dinsin
Sıcaklığın bir nebze de beni ısıtsın
O çıkmazda tek umudun sensin
Bir bekleyiş içindeydim
Bir çaresizlik bu kadar mı güzel olur
Bir evin kapısını açmak bu kadar mı zor?

Ayşe Ercan 11/c

Büyülü bir sihir edebiyatçı kalemi...Kalemi her oynattığında sihirli kelimeler dökülür kağıda...Kimi yaşadıklarını yazar,kimi yaşamak istediklerini ama hep bir hayal kırıklıkları vardır.Bu satırlarda unutmak istedikleri,unutamadıkları yada hep hayal doludur...İnsan kimi örnek alacak ki bu hayatta ? Kimin kalbi düzgün,kırıntılı yaşamlarından hangisi memnun ? Umudu olan insan hep kazanmış bu hayatta öyle diyorlar.Benim umudum ne zaman kayboldu ? Ne zaman böyle yazmaya başladım bilmiyorum.Bildiğim bir yerde bir zamanda kaybolmuş hissediyorum kendimi... Yaşamayı yazmakta bulan birine niye sorarlar ki ? "Niye yazıyorsun " diye.Hani böyle seni anlatan şarkılar olur ya onları dinleyince yazma zamanı diyorum,içindekileri boşaltma zamanı kendini kaybetmişken bulma zamanı... Sihirli kelimelerim mi? İlham meleklerim mi?Bu kalemde dökülenler bilmiyorum.Ama bildiğim bir şey var ki yazmakta hayatımı,kendim buluyorum...

AYLİN ÖZKANLI

İNANDIĞI YERDEN YARALANDIM
Çaresizce çarpınıyordu,kanadı kırıkta ama uçmaya çalışıyordu.Bir umuttu onun için uçağını sanıyordu.Oysa kanadı bir daha düzelmeksizin zedelenmişti.Ama o yeryüzüne ait değildi onun evi yaşam kaynağı gökyüzüydü.Hangi vicdansız yaralamıştı onu.Sessizliğinde sadece çarpınıyordu.Bir ışık parlıyordu.Gözleri diyorum her umutsuzluğa bedeldi.Daha çok kaniyordu yarası.Bir yara sardıkça kanar mı , kaniyormuş.Kanayacağını bildiği halde sarmaya devam ediyordu.Bile bile kendini yaralar mı bir kuş?Yaşam sevincine kavuşmak için çabalıyordu.Amacı tekrar gökyüzüne havalanmaktı.Birden bir kuş kondu yanına sonra bakıştılar.Çaresizce bakıyordu kuş.Diğeri acırcasına bakıyordu.Nasıl bir adaletti bu? Uçtu,havalandı ve gitti.Yaralı ise orada kalakaldı.Çabalamıyordu artık çünkü o da anlamıştı.O yarayı sardıkça kanayacaktı.Umut yoktu çaresizlik vardı.

Yaprak uzdilli

Bir günde dört mevsim yaşıyor gibi yüreğim,
Biraz mutlu biraz üzgün ve biraz hüzün dökercesine.
Ağlamak geliyor içimden,
Ağlayamıyorum.
Sadece buruk bir bakışla
Etrafı seyrediyorum.
Ne mutlu insanlar var sevdiğim.
Kimsenin kimseden haberi yok,
İlkbaharım kardan yağmurum güneşten.
Benim ise senden...
Ne mutlu olurduk oysa sevdiğim...
Sonbahardaki kara bulutlar yerine
İlkbaharda açan çiçekler olurdu.
Hayatımızda ama olmadı.
Biz böyle bitmemeliydik.

Kezban bayraktar 11-a

Cevabı bulunan soru
İnsanlar bana uzak
Dostlarım bana yabancı
Bilmem ki nedendir
Çektiğim fikir sancısı
Suçum ama insanlar arasında
Gözü gören bir mahluk olmam mı
Yahut düşünmeyen dostlarıma nispeten
Devamlı düşünceye dalmam
Hep hakikati aramam mı?
Evet arıyorum
Hakikati,mutlak var olmakla beraber
Varlığı dahi var edeni arıyorum
Ben onu bulduktan sonra
Hiçbir şeyi kaybetmeyeceğimi biliyorum
Yollar beni ona götürmezse
Yürümek dahi manasızdır nezdimde.
İki lafımın birinde anmazsam adını
Boş konuşmuş sayıyorum kendimi
Onu bulamayınca artıyor çilem
Bu yüzden konuşmuyor,susuyor,düşünüyorum
Devamlı arıyor,arıyor,arıyorum.
Düşüncelerimden bir müddet sıyrıldıktan sonra
Onu ararken kendimi kaybettiğimin farkına varıyorum.

Erkan Polat 12-d

Edebiyat duygu ve düşünceleri en iyi şekilde anlatma sanatıdır.Edebiyat biçimlerinden şiir yazmayı kendime daha yakın hissediyorum.Her sanat benim için önemlidir ama şiirlerim bir başkadır.Şiir okumayı da çok seviyorum.Bu yüzden şiir yazıyorum. Şiir yazmaya nasıl başladım diye sorulursa dilimden dökülen sözleri kağıda yazmakla başladım.Sözlerim duyguma en iyi tercüman olduğunu gördükçe kendimi şiirlere adadım.Benim için şiir duygu düşüncelerimin en iyi ifade ettiği sanattır.Kendimi kaybettiğim an ruhumun şiirlerde arıyorum.Mutsuzluğumu,acıımı,hüznü şiir yazarak azaltmaya çalışıyorum.Dostlarım yanımda olmadığı zamanlar en büyük ilacım şiirlerim diye düşünüyorum.Ve hep tutkuyla sarılacağım şiirlerime.Şiirlerime en güzel sözlerle hitap edeceğim.Duygu ve düşüncelerimi şiirlerle besleyeceğim. Duygu ve düşüncelerimi daha derinden anlatabilmek için yazacağım.Hayatım boyunca dilimden dökülen sözleri kaleme almaya çalışacağım.

Gizem yüksek 12-b

SARARMIŞ YAPRAKLARIM

Bir sonbahar sabahı dışarı o kadar sakın ki sonbaharın geldiği ne kadar da belli oluyor.Dışarı baktığımda yalnızlık esiyordu her taraftan.İnsan büyüdükçe anlıyor mevsimlerin ne büyük anlam taşıdığını.Her mevsim bana ayrı anlamlar yüklüyor.Sonbaharın gelişiyle yalnızlıklar artıyor.Yalnızlığı içinde terk etmek istiyorsun ama yapamıyorsun dışarıda bile yalnız gezen insanlar yalnız ötüşen kuşlar yalnız savrulan yapraklar...Nasıl yalnızlığı bir köşede bırakabilirsin ki.Ama her şeye rağmen masmavi denizi yalnızlığı peşinde sürükleyen sonbaharı seviyorsun her şeye inat.Ve bir süre sonra bir banka oturdum yalnızlığı dinlemek için.Rüzgar saçlarımla adeta dans edercesine bir sağa bir sola savuruyordu.Esen rüzgarın minik dokunuşları o an beni mutlu etmeye yetti.Bana ne kadar yalnızlığı simgelese bile ben sonbaharın bu hallerini seviyorum.Bana bir mesaj verir gibi o da yalnızlığıma ortak oluyordu.Sevmiştim o an rüzgarın sesini.Bir süre sonra rüzgarda sustu.Artık yanımdan bile geçmiyordu.Ne olduğuna anlam veremedim.Yanımdaki ağaçlar bile kıvıldamıyordu.Ama sol tarafımdaki ağaçların yaprakları çılgınca hareket ediyorduki bir an düşündüm rüzgar bir şeye çok sinirlenmiş olmalı.Sert bir şekilde ağacın yapraklarına dokunuyordu.Sağ tarafımdaki ağacı fark etimde hiçbir şekilde kıvıldama yoktu ve çevremdeki diğer ağaçlar da aynı şekildeydi anlam verememişim.Bu bir rüzgar olamazdı başka bir şeydi bu.Sustum ve ağacın yapraklarıyla boğuşmasını izledim.Fark ettim ki ağaç ta sonbahardan etkilenmiş olmalı.Yapraklarına öyle bir tutkuyla bağlanmıştı ki ağaç daha çok küçüktü.Yeni yapraklarını döküyor olmalıydı.O yüzden yapraklarıyla vedalaşmak çok zor geliyordu ona. yapraklar çok hırslıydı.Onların artık gitme vakti gelmişti.Bazen karşı çıkamıyoruz hayatın bize sunduklarına neyse onu yaşıyoruz.O mücadeleye karşı savaşı yapraklar kazanmıştı.Bir an yaprakların hepsi dallarından ayrılıp yerlere yığıldılar.Ağaç savaşmaktan çok yorulmuştu.Yaprakları yere yığılınca oda kendisini yalnız hissetmişti.Onların hiçbir zaman gelmeyeceğini hep yalnız kalacağını düşünmüştü.Yaprakları düştüğü gibi gövdesinden göz damlaları akmaya başladı.Onu sınıksız tutan toprakla buluşmuştu gözyaşları.Yapraklar her bir tarafa savruluverdiler.Ağaç için üzülmüştüm ama hayatın kanunu buydu yapacak bir şey yoktu.Ağaçta buna alışmalıydı artık,her şeyin zamanı geldiği sıra sonbahar hiçbir şey dinlemeden elimden alır,sende sadece bakabilirsin.

Artık eve gitme vakti gelmişti.Kalkıp ağacın yanına gittim fısıldıyarak dedim ki;ağlama sabret gidenler zamanı geldiği sıra tekrar gelecekler bu duruma alışmalısın dedim ve yarıdan ayrıldım.

Her şeyin başı sabırdır sabırla beklemeyi bilersen kaybettiklerin geri dönecektir sana.

GİZEM YÜKSEK 12-B

Gözümü açtığımda yağmur damlalarının sesiyle uyandım.Ne muazzam bir sesti bu.Sıcacık yatağımın içinde hiç uyanasım yoktu lakin dışarıyı çok merak ediyordum.Yataktan çıktım perdeyi araladım.Öyle güzel yağıyordu ki yağmur taneleri birbirine dokunarak yeryüzüne indiriyordu.Acaba gökyüzü ağlıyor muydu?Ağlamıyordu kış gelmişti.Kimisinin sobası yanıyor kimisinin kalorifer dumanı tütüyordu.Bunlar iyiydi peki ya dışarıda kalan insanlar,onlar ne olacaktı?Benim sevdiğim yağmur tanelerinden belki onlar nefret ediyordur.Sonra düşündüm yağmur yağdığında dua edersek kabul olacağına inanıyordum.Dışarıda olan insanlara dua ettim.Sonra hazırlandım ve okula gitmek için evden çıktım.Yağmur taneleri yüzüme yüzüme vuruyordu.Bu çok güzel bir duyguydu.Çünkü yağmurdan kurtulacak bir evim olduğu için güzeldi.Dışarıda kalan insanları anlayabiliyordum.Onların hayali şimdi sıcacık evlerinde sıcacık içeceğiyle belki yağmuru izlemek ya da sesini dinlemektir. Ne yazık ki hayaller her zaman gerçekleşmiyordu ama onların bir umudu vardı.Bitmeyen tükenmeyen umutları...Umut ne güzel bir şeymiş meğerse.Bu durumda bile bize teselli gelen duygu onun adı umuttu.Şimdi o insanların gözyaşları yağmura karıştı aktı,gitti.Kimse görmedi belki de.Ama gökkuşağı onlar için doğmuştu.Rengarenk umutlar aşkıma ne olursa olsun umutlarımı kaybetme hiçbir zaman.işte şimdi baharı bekleme zamanı...

Yaprak uzdilli 11-c

SİZCE NEDİR YAZMAK ?

Yazmak nedir diye soruyorum,herkesin verdiği cevap aynı herkes bir kağıda bir şeyler karalamak diyor,bazı insanlar için ise derdini dökmek.Gerçekten yazmak mükemmel bir şey ama ne ve ne kadar yazabildiğine bağlı. Bazı insanlar için sıradan bir şeyken bazıları için paha biçilmez bir şeydir.Benim ise bu acımasız düzene en büyük direnişim yazmak.Kimseye anlatamadığım şeyleri dökmektir yazmak .Kağıtlara haykırışımı yazmak,kalemi bu düzene kılıç tutmamdı yazmam.Hayal kırıklığı,yıkılan umutlarımı,çaresiz anlarımı yazdıkça diğer sayfada tekrar umutlanmamdı yazmak.Bu denli kendimi bulmamdı yazmak.Her sayfada tekrar tekrar kendime gelmemdi.işte buydu yazmak benim için.Çaresizliğimin son durağı,hayallerimin başlangıcı olan kağıtlarım tek çarem kalemim.İşte bu yüzden her şeyim benim yazmak.Ben yazdıkça her sayfada,her satırda uzaklaşan benliğimi buldum kaybeden benliğim meğerse ne kadarda uzaktaymış bana.Meğerse ne kadarda uzaklaşmışım hayallerimden,amaçlarımdan,umutlarımdan kendimi ne kadarda salıvermişim.İşte ben bunları yazarak anlıyorum ve buluyorum.Herkes içini dökmek için birini ararken ben sadece kalemimi ve kağıtlarımı istiyorum.Çünkü ben ancak yazdığımda ben olabiliyorum o zaman hiç düşünmeden anlatıyorum onlara.Ben kendim için yazıyorum,kendimi bulmam için bu yüzden yazmak benim için paha biçilmez bir şey...

GÜLER YAVUZKURT

Yine çok yalnızım dört duvar arasına sıkışmış abes kayan cam parçası gibi... Hayatı baştan alan umudunu kaybeden dolapta hiç giyilmeyen tek elbise gibi,sonbaharı atlamış bahara yeltenen ağaçta kalmış tek bir sarı yaprak gibi,beni sonsuzluğa götüren bir trenin vagonunda tek kalmış bir yük gibi,ben hayata yüküm hayat bana yük. Kendini hayat labirentlerine atan çıkmayı başaramayan yetim bir kız gibi her yerde ışık saçan lambalar içinde aydınlığı arayan karanlık gibi,her şeye gücü yeten zenginlerin bir insan,bir huzur alamadığı yoksunluk gibi,kalın bir kitap içerisinde kendini avutan bir kelime bulamayan çaresiz bir okur gibi,kendini bile tanımayan hayata yabancı yeni doğan bir bebek gibi,tertemiz defterde yazı yazmak için yer bulamayan şaşkın gibi çaresiz ve yalnızım. Kendime kendimi bile çok gören beceriksizin tekiyim.İstanbul sokaklarındaki kalabalıklarda kendine yalnız hisseden insanlar gibiyim. Sadece yalnızım yine yalnızım ve yalnızım...

Güler YAVUZKURT

YORGUNUM ARTIK

Nereye kadar devam edecek bu hayatın yükü?Kim yardım edecek artık bana?Sönmüş ışığımın kim yakacak kim bu kadarna cesaret edecek?Yorgunum kimsenin anlayamayacağı kadar bitkinim ve bir o kadar da çaresizim. Kim tutacak benim paramparça olmuş ellerimden,kim yükümü almaya yeltenecek?Düşüğüm yollardan bile kovulurken bu yükümü kim azaltacak. Bıktım artık yorgunluktan vazgeçmekten kim öğretecek vazgeçilmemeyi ya da kim verecekti yıllardır tadamadığım bir avuç mutluluğu,huzuru.Yorgunluktan çökmüş olan kambur belime kim acımadan geçecek. Yüküm ağır içim yükümden de ağır. Hangi beden taşıyacak birbirinden ağır yorgunluğumu. Hangi kapıda çare arayacak çaresizliğim. Ben bu kadar yorgunken,bu kadar çaresizken kırılan dizlerime kim derman bulacak. Tek tesellim olan ölümüm ne zaman çalacak rengi solmuş o da dünyadan bıkmış çürük tahtalı olan kapımı...

Güler YAVUZKURT

Neden
Kırgın mısın?
Kızgın mısın bana?
Neden çıkmıyor sesin?
Neden buğulu gözlerin anlatsana
Dudaklarında o her zamanki beste yok
Güldüğün zaman saniyelerde sınırlı
Biçare bıraktığım bu gönülden haberin mi yok?
Sensizliğe ağladığım zaman oldukça çok
Kalbim aç gıdası sensin
Ancak sen edersin bu kalbi tok
Erzurumlu Emrah oldum
Dinledim dağ başında Leyla'yı
Anladım ki ancak vazgeçersin Leyla'dan
Bulabilirsin Mevla'yı
Ben Mecnun oldum
Kendi alemimde aradım meçhulü
Kendi kalbimde aradım Leyla'yı
Sonra seni buldum tam kavuşma hayali kurarken
Mecnunluğumun farkına vardım
Vazgeçtim Leyla için Leyla'dan
Sana kavuşup da bitirmek istemedim aşkı
En nihayetinde
Vuslatı dahi bir kenara bırakıp
Aşkın meyinden içmeyi
Aşkın odunda yanmayı seçtim
İçtikçe susadım aşka
Susadıkça içtim
Sigara dumanı yerine
Hasretini çektim ciğerlerime
Aklım kalbime set çekmek isterken
Aşkımın büyüklüğünden başımdan gitti
Nice demir dağını gözyaşımınla erittim
Ve ben ömrümü
Hangi gaye uğrunda feda ettiğimi
En nihayetinde anladım
Gayem Leyla'yı değil
Benliğimde saklanan Mevla'yı bulmakmış.

Erkan Polat 12-d

Karanlıkta yazılan şiir
Karanlık bir odada bekliyorum
Bazen neyi beklediğimi unutup
Anlamsız gözlerle etrafa bakıyorum
Kafamı camdan çıkarıp
Gökyüzünü izliyorum
Sonra bir yıldız kayıyor
Kayan yıldızı görünce ben
Neyi unuttuğumu hatırlıyorum
Camı kapatıp
üçra bir köşeye çekiliyor
beklemeye kaldığım yerden devam ediyorum
şu ana kadar gelmedi fakat
bir gün kapımı çalacağını biliyorum
geçen her dakika ıstırabımı artırıyor.
Fakat bu derdin devasız olduğunu anlıyorum.
Arkadaşlarım oyun oynuyor
Onlara katılmak i.in yola çıkıyorum
Yoldayken bir gence araba çarpıyor
Ambulans yetişmeden can verdiğini
Gözü yaşlı annesinin yaktığı ağıttan
Anlıyorum
Oyun oynama hevesi kalmıyor
Yerini korku ve keder alıyor
Eve dönüyorum sonra
Karanlık odamda beklemeye başlıyorum
Bekliyor,bekliyor,bekliyorum
En son dayanamayıp
'gel artık nolursun gel' deyip
Gözyaşlarımı ellerimle siliyor
Ve gözyaşlarımın buğuladığı gözlerimden
Bir adım öteyi dahi göremiyorum

Erkan Polat 12-d

Yağmurlu bir akşam vakti her yer sessiz uçsuz bucaksız sanki.Sadece yağmur ve sen...Hiç bitmesin istersin.Çünkü zevk almışsındır.Ama her şey gibi o da biter o da bu şehri terk eder.Birini seversin onun da seni sevdiğine inanırsın ya da inanmak istersin.Bağlanırsın gözlerinin içine bakarsın yalnız olmadığını anlamak için ağızından çıkacak tek bir "seni seviyorum" kelimesini söylemesini beklersin,boşuna beklediğini bilirsin ama yinede beklersin.Birini seversin inanırsın güvenirsın sana tutamayacağı sözler verir hayal kırıklığı yaşarsın. Hayallerinde onu süslemişsindir oysaki her zaman yanında o varmış gibidir.
Birini seversin geceni gündüzünü unutursun birden ayakların yerden kesilir düşlere dalarsın. Aldatılırsın yalnız kalırsın avutmaya başlırsın kendini hiçbirşey olmamış gibi beklersin bir tebessüm ama o da yok yıkılırsın kalbin paramparça olur dağılırsın ama yinede sana bunları yaşatan insana kızamazsın çünkü sevmişsindir.Onu hep gördüğünde kalbin sızlar adını duysan için titrer sen onu böyle severken onun tek yaptığı kendini tatmin etmek... Sevmek insanı değiştirir bakışlarını,gülüşlerini,hayatını bir de bağlanırsan dünyada senden mutlusu yoktur kendini dünyanın en şanslı insanı olarak görürsün.Çünkü sevmişsindir.Duyguların seni esir alır.Mantiğinla savaş verirsin kazanan duyguların olur ama sen duygularınla kazandığın savaşı kaybetmişsindir.
Hatice ganıdağlı 11-a

Yalnızlık
Evet,her zamanki gibi yine
yalnızım.Karamsarım ve
ümitsizim.Duygularıma aşına olduğum bir
kalemle adeta annesini henüz doğarken
kaybetmiş bir bebeğin gözyaşları gibi kağıtlara
damlatıyorum.Biliyor musunuz bence yalnızlık
o kadar da kötü bir duygu değil.Bazen solmuş
bir yaprak gibi ümitsizliği andırır.Bazen uçan
bir güvercin gibi özgürlüğü anlatır.Sizce de
öyle değil mi?Gerçi kişiden kişiye değişen bir
duygu.Bana göre yalnızlık hakikati tanımak ve
anlamaktır.Yalnız kalınca kendimi daha iyi
hissediyorum daha çok hakikate
bağlanıyorum.Kendimi daha iyi
tanıyorum.Aynanın karşısına geçerek kendimi
izliyorum.İzliyorum ta ki gözlerimdeki o
masumluğu görür.Ve o masumluğu görünce
yalnızlığın insanın üzerindeki etkisini,asaletini
ve samimiyetini görüyorum.Bütün duygularım
bunlarla bitmiyor.Asıl duygu benim için
yastığa kafamı koyduğum zaman başlıyor.Hep
düşünüyorum benim için asıl hayat o zaman
başlıyor.Sabahları hiç olmayacak kadar
geceleğim oluyor.Adeta soğukta üşüyen
kimsesiz,yetim, dört duvarı kendine mesken
olan hayallerinin başlayacağı anda biten bir
genç kızın ürpertisi gibi yalnızlık...
Fatma fıstıkçı 11-a

EDEBİYAT

Edebiyat bir dostu benzer
Çünkü düşündüğüm karmaşıklıkları ortaya
koyup çözer.
Edebiyat bir doktora benzer
Çünkü duyguların karıştığında sanki tedavi
eder.

İnsanlar çoğu şeyle uğraşır mesela sanatla.
Yetenek,hayal dünyası,biraz da yaratıcılık kat.
Şiir,resim,mimari,heykel,müzik olabilir.
Lakin güzelliği yansıtmak istiyorsan tercih
etmelisin edebiyat.

Olmaz da,hani olsa bu dünya edebiyatsız
Doğa ıssız,insanlar sessiz ve çaresiz.
Kısacası iyi ki varsın edebiyat
Senle kalbimiz hep rahat.

Ne zaman kafam sıkışsa edebiyata koşarım.
Çünkü duygu ve düşüncelerimi edebiyatta
anlatırım
Edebiyat benim güzellikle ifade ettiğim tek
sanattır.
Bu yüzden ben edebiyatla coşarım.

Yunus Emre KİLİTÇİ

Değerli okurlarımız,
Bu satırları yazarken tarifi imkansız bir sevinç ve
gurur içerisindeyim.Daha önce yakılmış olan
yazmak meşalesi şu anda öğrencilerimizin
yüreğinde bir yangına dönüşmüştür.Dergimizin
adı öğrencilerimize ilham kaynağı olmuş ve
öğrencilerimiz okulumuzun geçmişteki kötü
imajını değiştirmeye çalışmış.Ve Arif Nihat Asya
Anadolu Lisesi Anka kuşu misali küllerinden
yeniden doğmuştur.Derginin hazırlanmasında
öğretmenlerimiz ve öğrencilerimiz yoğun bir
emek ve çaba sarfetmiştir.Öğrenciler heyecanla
bir şeyler yazarken öğretmenlerimiz de aynı
heyecanla yazılanları okumuş ve okulumuzun
genç kalemlerini daha çok yazmaya teşvik
etmiştir.Dergimizin amacı kararan dünyamıza bir
parça aydınlık getirmek ve yeryüzüne
sevgi,barış,kardeşlik tohumları serpmektir.
Derginin hazırlanmasında emeği geçen genç
yazarlarımıza,öğretmenlerimize sonsuz
teşekkürlerimizi sunuyorum.

Erkan POLAT 12/D